

Lapkatoen moest dit slechte nieuws even verwerken, maar al gauw drong het tot hem door, dat het voor de mensen in het land weleens een heel slechte en zware tijd kon worden.

En dat werd het ook, want de Raaf voerde gelijk allerlei nieuwe regels in, waardoor alle rechten vervielen en men alleen nog plichten had. Plichten, die strikt nageleefd moesten worden.

De Raaf, die eigenlijk Olievié van Valadie heette, had zijn bijnaam te danken aan zijn altijd in -en in zwarte kleding. Daarbij kwam ook nog, dat de Raaf gek was op alles wat glom en blonk, zoals tafelzilver en sieraden, maar vooral gouden en zilveren munten. En daarom had hij zijn onderdanen, 'zoals hij het volk noemde' via een groot pamflet laten weten, dat de belasting die men aan het koninkrijk schuldig was, voor de komende tien jaren zou worden verdubbeld.

De belasting moest met ingang van vandaag, en voor het einde van de dag, bij de belastinginner worden voldaan. De Raaf wist donders goed, dat het voor de meeste mensen niet mogelijk was, om daaraan te voldoen. Dus had hij er nog een 'leuk' regeltje bij bedacht.

Als men voor vierentwintig klokslagen niet aan zijn eisen had voldaan, kreeg men een boete van maar liefst tien zilverlingen, boven op het bedrag die men aan het koninkrijk verschuldigd was. En zo werd de Raaf met al zijn nieuwe regeltjes en wetten steeds rijker en de mensen in het land steeds armer.

Maar de Raaf wilde meer. Dus riep hij een paar van zijn raadsheeren bijeen en stelde voor, een wet van overvloed in te voeren. Deze wet moest ervoor zorgen dat de helft van alle opbrengsten van boeren en winsten van kleine zelfstandigen, voor het welzijn van Vorst en Vaderland, aan de staat moest worden afgedragen. Deze nieuwe wet werd per direct, door alle aanwezige raadsheeren aangenomen.

De raadsheren zouden het niet in hun hoofd halen om de koning ook maar een duimbreed in de weg te staan. Ze waren veel te bang om in één van de donkere kerkers van het slot te verdwijnen.

Dus knikten de raadsheren ja, bij alle voorstellen van koning Olievié de Eerste. Ja, je hoort het goed, 'koning Olievié de Eerste' zoals hij zichzelf noemde. Het had iets vorstelijks, gaf hem meer aanzien bij het volk, dacht hij. Maar het tegendeel was waar. Want de mensen in de dorpen en steden waren de Raaf meer dan beu en keken snel de andere kant op, als hij in zijn gouden koets, met veel vertoon door de straten reed.

HET COMLOT

Maanden gingen voorbij en de mensen in de dorpen en steden begonnen alle hoop, dat het misschien een beetje beter zou worden, langzaamaan te verliezen. Alle hoop op wat meer geluk was verdwenen. Al deed de zon nog zo haar best, de dagen bleven donker en grijs.

Ook voor Lapkatoen was er weinig vreugde in zijn leven. Voor een kunstschilder was er weinig tot niets te doen. Nieuwe opdrachten bleven uit en de verkoop van wat kleine werkjes was op één hand te tellen. Lapke zat stil, bij het licht van een kaars voor zich uit te staren. Hij vroeg zich af hoe zijn vriend Gerrit het zou maken, want hij had hem in lange tijd niet gezien. Als kleermaker zal hij het ook niet gemakkelijk hebben.

Op het moment dat Lapke aan zijn vriend zat te denken, werd er hard op de deur gebonsd. Lapkatoen viel bijna van schrik van zijn stoel. 'Wie staat er zo laat op de avond, zo idioot hard op mijn deur te bonken' dacht hij.

Het gebonk hield niet op. Lapke ging naar de deur, haalde zo zachtjes mogelijk de grendel eraf en deed heel voorzichtig de deur op een klein kiertje open, zodat hij door het spleetje kon gluren om te zien wie het was. Plotseling werd er heel hard tegen de deur geduwd, waardoor de deur openvloog en Lapkatoen pardoes de kamer in tuimelde. Geschrokken keek hij op, en zijn mond viel open.

'GERRIT!' riep hij verbaasd, 'wat, wat kom...'

'Stil,' zei Gerrit.

Hij sloot snel de deur en deed de grendel erop.

'Wat is er in vredesnaam aan de hand,' riep Lapke uit, 'dat je hier als een dolle stier komt binnenvallen? Kan je niet gewoon